

Suzanne Vermeer

Festival

A.W. Bruna Uitgevers

© 2025 Suzanne Vermeer

© 2025 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam. Alle rechten voorbehouden
Tekst- & datamining niet toegestaan

Omslagbeeld

© Getty Images (vrouw)

Omslagontwerp

Margo Togni

ISBN 978 94 005 1713 4

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

Proloog

Het eerste wat Liesbeth hoort is een hoog gesnerp. Het snijdt door haar hoofd, dat al bonkt van de pijn. Onder zich voelt ze de hardhouten vloer van haar slaapkamer in het vakantiehuisje. Wat is er gebeurd? En wat is dat schrille geluid? Zo goed en zo kwaad als het gaat, richt ze haar hoofd op en knippert met haar ogen. Terwijl ze om zich heen kijkt, wordt haar zicht langzaam weer scherp. Haar heup doet zeer. Ze probeert zich op haar rug te draaien, maar dat lukt niet.

Het tweede wat haar aandacht trekt is een vieze bedompte geur, alsof er een stuk plastic smelt. Daaronder ruikt ze nog een andere toon: hout. Er brandt iets, maar ze ziet geen dikke rookwolken. Er likken geen vlammen langs de wanden van haar slaapkamer. Vanaf hier kan ze door de hal de woonkamer in kijken, en ook daar is er niks aan de hand.

Toch blijft het doordringende geluid aanhouden. Dat kan maar één ding zijn, beseft Liesbeth. Het brandalarm in de keuken gaat af. Heeft ze iets op het gas laten staan? De inhoud van een pannetje die is drooggekookt en nu vlam heeft gevat? Ze kan zich niet meer herinneren dat ze achter het fornuis heeft gestaan. Eigenlijk kan ze zich helemaal niets meer herinneren. Het laatste wat ze nog weet is dat ze aan het inpakken was, en nu wordt ze wakker op de plankenvloer. Hoe lang zou ze hier al liggen?

Nu kringelt er wel rook de hal in, die traag haar kant op komt. *Dit is niet goed.*

‘Help!’ schreeuwt ze tegen beter weten in. Niemand zal haar horen. Het vakantiehuisje ligt een eind bij het dorpscentrum vandaan. Daar hadden Wendy en zij het speciaal op uitgezocht.

Ze probeert overeind te komen, maar nu pas realiseert Liesbeth zich dat ze haar armen en benen niet kan bewegen. Iemand heeft haar ledematen vastgebonden met ruw touw. Is er sprake van opzet? Heeft iemand deze brand bewust gesticht?

De rook blijft zich verspreiden en groeit uit tot een wolk die boven haar blijft hangen. Het plafond van de hal is al niet meer te zien.

Ze hoort een klap in de woonkamer, alsof er iets van aarde-werk stuk is gevallen. Zou er dan toch iemand zijn?

‘Help!’ schreeuwt ze nogmaals. ‘Is daar iemand?’

Geen reactie. Degene die haar in deze benarde positie heeft gebracht, houdt zich vermoedelijk juist ook voor haar schuil. Nog een keer probeert ze haar handen los te wurmen, maar het touw zit te strak en snijdt in haar polsen.

De rook hangt amper dertig centimeter boven de vloer. Ze draait haar gezicht naar de grond in een poging het laatste restje zuurstof naar binnen te zuigen. Als er niet snel hulp komt, zal ze stikken...

Zaterdag 9 augustus

‘Terschelling, zo heerlijk! Het lijkt alweer een eeuwigheid geleden. Zullen we meteen een koffietje doen in het Amsterdamse Koffijhuis?’

Liesbeth glimlacht om het enthousiasme van haar vriendin. Ze kent Wendy al sinds haar studententijd en in al die jaren is ze geen spat veranderd. Zojuist zijn ze aangekomen in de haven van West-Terschelling. Liesbeth kijkt om zich heen. Een meeuw vliegt schreeuwend voorbij en landt op een meerpaal. De Waddenzee klotst met witte schuimkoppen tegen de kade-rand. Ze steekt haar neus in de lucht en snuift de zilte geur op. Verderop torent de Brandaris, de vierkante vuurtoren met bovenop het lichthuis, boven het dorp uit.

Wendy komt naast haar staan en kijkt haar vragend aan. ‘Nou?’

Liesbeth schudt haar hoofd. ‘Liever later. Ik wil eerst van die zware tas af.’

Ze hijst de schouderband van haar rugzak op, die een beetje afgezakt is. Voor Wendy is alles hier vertrouwd, maar voor haar is alles nieuw. Een zachte bries strijkt langs haar wangen en grijpt een pluk blond haar.

De kade oogt nog vreemd rustig. Je zou niet zeggen dat hier op het eiland straks het jaarlijkse festival Duinroos zal gaan losbarsten.

Liesbeth ontgrendelt haar telefoon om het adres van het vakantiehuisje te zoeken dat haar uitgever voor haar gehuurd heeft.

Toen hij haar een paar maanden geleden vroeg om een boek te schrijven voor het veertigjarig jubileum van het muziekfestival Duinroos was ze behoorlijk verbaasd. Ze heeft namelijk helemaal niets met festivals en dat wist haar uitgever donders goed.

Aan de andere kant kwam zijn vraag precies op het juiste moment. Ze had net een punt gezet achter haar tienjarige relatie met Freek, en een weekje bijkomen is precies wat ze nu nodig heeft.

Ze scrollt door haar mailberichten tot ze de doorgestuurde reserveringsbevestiging van het huisje tegenkomt.

‘We moeten naar de Duinweg, tussen Lies en Hoorn.’ Ze toont haar scherm aan Wendy. ‘Daar wacht dit schattige vrijstaande miniboerderijtje op ons.’

‘O, wat leuk!’ roept Wendy enthousiast als ze de foto ziet.

‘Het ligt aan de rand van het Hoornerbos. Er loopt weliswaar een fietspad langs, maar ’s avonds is het er stil, volgens mijn uitgever. Op het roepen van de bosuilen na dan.’ Liesbeth stopt haar telefoon in een zijvakje van haar rugzak.

Er draait een lijnbus de kade op waar ‘Oosterend’ op staat. Ze verlaten de loopplank en steken het grote plein over. Pas als alle passagiers zijn uitgestapt, glijden de voorste deuren van de bus open.

‘Stopt u ook tussen Lies en Hoorn?’ vraagt Liesbeth.

‘Ik rij van west naar oost en stop overal.’ De man kijkt haar met een grote grijns aan. ‘Waar willen de dames naartoe?’

Ze geeft hem het adres.

‘Het huisje van Terpstra, mooi. Ik roep het wel om als jullie eruit moeten.’

Ze plaatsen hun rugzakken in de bagagerekken en gaan zitten. Langzaam stroomt de bus vol met festivalgangers, en Liesbeth herkent sommige gezichten van de snelboot.

‘Ga jij vanmiddag naar het optreden van Anouk?’ hoort ze een van de passagiers die achter hen heeft plaatsgenomen vragen.

Liesbeth gaat rechtop zitten en voelt maagzuur opkomen.

Opeens is het weer drie maanden geleden, vlak nadat ze tegen Freek had gezegd dat ze hun relatie wilde verbreken. Ze was in de auto gestapt om een eindje te gaan rijden en haar hoofd leeg te maken. Maar terwijl de regen tegen de voorruit sloeg en de radio een hit van Anouk draaide, kon ze niet anders dan haar hoofd op het stuur van haar Fiat Punto leggen. Toen het nummer meer dan een decennium geleden uitkwam was de tekst haar nooit zo opgevallen, maar nu leek het liedje opeens wel over haar te gaan. Alsof het over haar eigen pijnlijke proces van haar relatiebreuk ging en haar pogingen om het verdriet daarvan los te laten.

Liesbeth wilde settelen, een gezin starten, terwijl Freek het plan had opgevat om eeuwig achttien te blijven. Hij was de festivalganger van hen twee, degene die rusteloos door Europa kon trekken naar een volgende 'te gekke' line-up. Zijn vrijheid was hem zelfs zo lief dat hij haar zomaar liet gaan toen ze zei dat ze er misschien beter mee konden stoppen. Hij heeft niet eens voor hun relatie gevochten, alsof die tien jaren niets voor hem betekend hadden.

Sindsdien speelt het nummer nog vaak door haar hoofd. Er schieten tranen in haar ogen. *Niet aan denken*, spreekt ze zichzelf bijna bestraffend toe. Freek is verleden tijd. Er wacht haar een leuke week met Wendy, daar moet ze zich op focussen.

In de tuin van hun vakantiehuisje staan twee huurfietsen klaar. De voordeursleutel steekt, zoals afgesproken, in het slot. Binnen is het klein, maar wel sfeervol en comfortabel. De kleuren van de meubels en de muren doen denken aan het strand: zachtblauw en beige, met veel grijs hout. Er hangt een zekere rust, die Liesbeth goeddoet. En ze is blij dat ze de zware rugzak kan neerzetten. Het huisje ligt niet zo ver van de bushalte, maar de route liep voor een deel door het mulle zand en dat viel nogal tegen.

'Wat super hier!' Wendy volgt haar voorbeeld en laat haar rugzak met een plof op de houten vloer vallen. Meteen begint

ze door het huis te lopen. ‘Er zijn twee identieke slaapkamers, wil je de linker of de rechter?’

‘Maakt mij niet uit,’ antwoordt Liesbeth, die ondertussen de keuken inspecteert. Alles is aanwezig, maar ze twijfelt of ze de komende week veel zelf zullen koken. Als ze op het festivalterrein niets te eten halen, dan zullen ze wel gebruikmaken van de fijne eettentjes in de buurt. Dat weet ze nu al.

‘We hebben maar één huissleutel; zal ik die aan het haakje naast de voordeur hangen? En misschien moeten we ook een plek in de tuin afspreken waar we hem kunnen achterlaten, mocht een van ons later weggaan dan de ander,’ roept Wendy vanuit het halletje.

‘Doe maar onder de plantenpot bij de deur, daar verstopt iedereen altijd zijn sleutel,’ zegt Liesbeth lachend.

Wendy laat zich op het tweezitsbankje vallen. ‘Hèhè, even lekker weg,’ zegt ze tevreden. ‘Van mij mag die uitgever van jou vaker met dit soort klussen komen. Wist je dat er ook een heel leuk festival in Portugal is? “Boom” heet het. Daar kun je pas goed partyen!’

Liesbeth moet er niet aan denken. Gek eigenlijk, ze zijn zo verschillend en toch al zo lang de beste vriendinnen. Wendy droomt van festivals in Zuid-Europa, terwijl ze eigenlijk alles heeft wat Liesbeth zo graag wil: een goed huwelijk en een fijn stel kinderen.

Ondertussen staat Liesbeths eigen biologische klok op vijf voor twaalf nu ze veertig wordt en is de kans dat ze de tweede ‘liefde van haar leven’ op korte termijn tegenkomt zo ongeveer nul. Als ze morgen naar Portugal zou willen vliegen om daar een halfjaar de digitale nomade uit te hangen, dan houdt niets of niemand haar tegen. Maar wat zou ze al die vrijheid ongeloflijk graag inruilen voor een gezin.

‘Ik ga mijn rugzak uitpakken,’ zegt ze voordat het moedeloze gevoel van de laatste maanden haar opnieuw overvalt. ‘Zullen we daarna richting strandpaviljoen De Branding fietsen? Dat had goede reviews. Ze schijnen daar een zalige salade met

cranberrysaus te serveren. Dan blijven we lekker op een terras-
je hangen tot het optreden van Anouk begint.’

‘Helemaal goed!’

Het Duinroos-terrein bij het hoofdpodium in Midsland staat
’s middags vol festivalgangers die meezingen met de songs van
Anouk. Ondanks de brandende zon zit de sfeer er goed in.
Omdat Liesbeth en Wendy er al vroeg waren, hebben ze geluk-
kig nog een plekje in de schaduw van het podium kunnen be-
machtingen.

Bij de eerste liedjes voelde Liesbeth zich nog wat onwennig
en wist ze niet goed hoe ze zich moest bewegen, maar nu gooit
ze haar armen in de lucht en brult luidkeels mee met ‘Nobo-
dy’s Wife’. In haar teenslippers voelt Liesbeth de grassprietjes
tussen haar tenen kriebelen en op een vreemde manier voelt
dat bevrijdend, alsof er een last van haar schouders valt.

Halverwege het nummer duwt een lange man met felblauwe
ogen lachend een plastic bekertje bier in haar hand. ‘Omdat je
zo’n lol hebt,’ roept hij, voordat hij wordt opgeslokt door de
menigte. Ze schenkt hem een lach en neemt een slok. Het bier
is lauw en smaakt bitter.

Een jong meisje dat wild aan het dansen is, zwiept per onge-
luk haar lange blonde haar in Liesbeths gezicht. Liesbeth doet
gauw een stap opzij en wil iets tegen Wendy zeggen, maar die
staat niet langer naast haar. Ze laat haar ogen over de deinende
massa glijden in de hoop Wendy’s donkerbruine korte haar te
zien. Maar die is opeens in geen velden of wegen te bekennen.

De volgende artiest beklimt het podium, een singer-song-
writer die zich voorstelt als Eefje. Liesbeth heeft niet het idee
dat ze eerder van haar gehoord heeft. Weer neemt ze een slok
van het bier. Het smaakt nergens naar, het is een beetje vies
zelfs. Misschien had ze niet zomaar een drankje van een onbe-
kende moeten aannemen. Was dat niet iets waar ze altijd voor
waarschuwen bij dit soort festivals?

Voor de tweede keer die dag voelt Liesbeth maagzuur om-

hoogkomen. Ze maakt zich breed en baant zich een weg naar de zijkant, in de hoop daar een afvalbak te vinden waarin ze het plastic bekertje kwijt kan.

Precies op dat moment stormt een oudere vrouw met een grote bos ongekamde vaalrode krullen langs haar heen richting het podium. Liesbeth kan haar maar net ontwijken, maar ze lijkt het niet eens door te hebben. Wat een aparte vrouw.

Ze knijpt het plastic bekertje fijn en gooit het weg. Het meezingen van het publiek gaat over in geschreeuw. Liesbeth kijkt op. De vrouw is op het podium geklommen en trekt razendsnel de microfoon uit de handen van de artiest. Een snerpnd geluid vult de feesttent en de band valt abrupt stil.

‘Er broeden zeventig vogelsoorten op dit eiland!’ roept de vrouw luid door de microfoon. ‘En jullie verstoren hun rust. Donder op naar je eigen huis, niemand wil jullie hier, niemand!’ Dat laatste schreeuwt ze, waarna de drummer de microfoon uit haar hand trekt.

Eén seconde is het akelig stil, dan barst het boegeroep los. Vanuit de coulissen schieten een paar beveiligers het podium op, die de roodharige vrouw wegleiden en de singer-songwriter veiligstellen.

Opeens voelt Liesbeth het bloed in haar oren suizen, en ze is kotsmisselijk. Haar maag trekt samen door het vieze doodgeslagen biertje. Ineens benauwt de drukte haar. Ze wil hier weg. Terug naar het huisje, naar de rust. Maar waar is Wendy? Haar ogen schieten heen en weer over het terrein. Ze snakt naar adem, maar er lijkt totaal geen zuurstof in de lucht te hangen. Haar hart lijkt wel drie keer zo snel te kloppen en ze zet zich schrap om zich uit de mensenmassa te vechten, maar wordt juist dichter naar het podium gedrukt. Haar benen weigeren dienst. Ze moet Wendy zien te vinden, ze moet weg, ze moet... ze moet... Ineens wordt de menigte één grote donkere zee die haar steeds meer omsluit. Een paar keer voelt Liesbeth dat haar lichaam willoos van links naar rechts wordt geduwd, tot ze in elkaar zakt en het gras onder zich voelt.